

рий-тъ Коджой, негритянинъ, кой-то врьшаше всичко въ къщи, пропъхнъ глава-тъ си прѣзъ врата-та и повыва Господжѣ-тъ да излѣзе въ готварницѣ-тъ; и на нашій-тъ Сенаторъ поотлекъ му срьдце-то, и той изгледа женѣ си кога излазиаше съ удоволствиѣ, и съ ѣдъ; той сѣднъ на ѣдиж кареклѣ и поченъ да чете вѣстници-ти.

Подеръ малко время раздаде ся задъ врата-та сладкъ ил нетръпеливъ гласъ на женѣ му, коіато выкаше, Джонъ, Джонъ! молиж-ти ся дойди самъ на ѣдинъ мигъ.

Той остави вѣстникъ-тъ и излѣзе въ готварницѣ-тъ, тамъ той ся стрѣснъ и ся смаіа отъ зрѣлище-те, коіе-то ся прѣдстави на прѣдъ му. Една млада, тънка висока жена, сблъчена въ дрипи и тѣ поксравѣли на нежъ отъ мразъ, ѣдиж ногъ обутъ въ обуца а на другъ-тъ раздрапи чор-апи окрававени отъ израненъ-тъ ногъ, бѣ ся изтегнъла на два стола като мрътва. На лице-то ѣ имаше печать че ѣе тѣа отъ презрѣнно-то племя, нъ това не можіаше да загулинейнъ-тъ приятиж хубость акамен-на-та неподвижность, оледѣнелый-тъ мрътвениый видъ прѣдставиахъ величественно и поразително зрѣлище. Г Бердъ ѣдва поіемаше дыханиѣ-то си и стоіаше млъчишкомъ. Жена му и сама-та негритянка въ къщи, баба Дина залѣгахъ да свѣстѣтъ жепъ-тъ а дяло Коджой дръжиаше на колѣна-та си дѣте-то ѣ, и бръзаше да

му изуй обуца-та и чорапи-ти и да стопли замръзнѣли-ти му крачка.

— Наистинж неможъ да глѣдамъ на ѣеіж, каза : яловито баба Дина. Види ся отъ горѣшнѣ-тъ тѣа при-мрѣ. Тѣа бѣше свѣсѣмъ здрава кога влѣзе тука и попыта неможели да ся поогрѣе малко; а азъ ѣж попытахъ отъ кждѣ иди тѣа, а тѣа ся прострѣ на земѣ-тъ като мрътва. Видися отъ рѣциѣ-ти ѣ че никогы тѣа не ѣе работила тяжкж работъ.

— Горка-та сиротника! каза Г-жіа Бердъ съ състраданіѣ; въ сѣщо-то время жена-та отвори голѣми тъмни очи и плахливо оглѣда на около. Ту-такъ си лице-то ѣ ся покры съ от-чяіаниѣ и тѣа скочи и извыка. Охъ, Гари, милый майцѣ Гари! Зехъ ли ми го?

Дѣте-то, като чю майчиний-тъ си гласъ скочи отъ Коджови-ти колѣни и ся затече къмъ ѣеіж, и прострѣ рѣциѣ-ти си. О той былъ тука! Той былъ тука, извыка тѣа.

— Охъ Господжо, каза тѣа на г-жіа Бердъ, закрыли ны! не имъ го давай-те!

— Тука никой не смѣіе да вы оскрѣби, каза г-жіа Бердъ, за да приговори женѣ-тъ. Тука сте вы забранени небойте ся.

— Да тя благослови Богъ! отговори жена-та, коіа-то закры лице-то си и захлѣца. Дѣте-то като видѣ че майка му плаче, протегнъ ся да ѣж прѣгръне.

Никой не знаіаше по добрѣ отъ Г-жіа Бердъ да подаде помощь, и горка-та жена бѣ съ время свѣстена и